

готовки у галузі знань «Публічне управління та адміністрування».

За нормального (некризового) режиму управління, як показує сучасна світова практика, процеси управління в суспільних системах, зокрема процес публічного управління, здебільшого набувають характеру стратегічного управління, а при кризовому управлінні вони, як відмічав В. Бакуменко, забезпечуються в рамках чинних законів політичної боротьби, обмеженням прав і свобод громадян, а також значним звуженням дії механізмів саморегуляції. Відповідно до положень синергетики, з одного боку, системна криза свідчить, що вичерпані ресурси колишніх джерел розвитку відповідної системи і руйнівні процеси переважають, а, з іншого боку, дезорганізація створює нові можливості для нової організації, інтенсивного включення процесу самоорганізації [1, 2].

Створення умов переходу від критичного до нормального режиму управління актуалізувало необхідність визначення довгострокових перспектив держави, постановку обґрунтованих цілей її розвитку, пошук нових загальнонаціональних ідей, навколо яких має згуртуватися суспільство. Однією з безумовно найбільш вдалих з таких ідей є орієнтація на європейські цінності, вибір курсу на забезпечення відповідних рівня життя і стандартів демократизації суспільства. Визначення та обґрунтування стратегій розвитку держави, регіонів, територій, окремих сфер, галузей, видів суспільної діяльності з орієнтацією та використанням досвіду передових країн світу є важливим завданням науки публічного управління та адміністрування.

1. Бакуменко В. Д. Державне управління: основи теорії, історія і практика: навчальний посібник / В. Д. Бакуменко, П. І. Надолішній, М. М. Іжа, Г. І. Арабаджі // За заг. ред. Надолішнього П. І., Бакуменка В. Д. – Одеса: ОРІДУ НАДУ, 2013. – 256 с.

2. Бакуменко В. Д. Європейські орієнтири адміністративного реформування в Україні: Монографія / Кол. авт.: В. Д. Бакуменко (кер. автор. кол.), Л. М. Гогіна, І. В. Козюра, С. О. Кравченко, Ю. Г. Кальниш, Л. Г. Штика. // За заг. ред. В. Д. Бакуменка, В. М. Князєва. – Київ: Вид-во НАДУ, 2010. – 172 с.

ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ В АДМІНІСТРАТИВНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Матиренко Б.В.

Науковий керівник – Самойленко І.О., канд. екон. наук, доцент

Рішення – вибір альтернативи. В наукових працях поняття «управлінське рішення» визначається як: зовнішній прояв (форма) управлінської діяльності; вольовий акт керівника; сукупність правових правил, вимог, норм; інтелектуальна дія; обсяг і зміст інформації; як документ, який фіксує результати діяльності (організаційної, нормот-

ворчої, контрольної); обсяг і зміст інформації.

Прийняття рішення – це інтегрована частина управління організацією будь-якого виду (Френк Харрісон). Знання технології та методів прийняття рішення є необхідним елементом професійної кваліфікації керівника. Поняття «прийняття рішення» можна трактувати як у вузькому так і широкому розумінні.

У вузькому розумінні – це заключний акт діяльності з виявлення та аналізу різних варіантів рішення, спрямований на вибір і затвердження кращого варіанту рішення. Коли рішення розглядається як результат вибору, тоді воно являє собою розпорядження до дії (план роботи, варіант проекту тощо).

У широкому сенсі прийняття рішення — це процес, що протікає в часі, здійснюється в кілька етапів. Іншими словами, це сукупність всіх етапів і стадій підготовки (вироблення) рішення, включаючи і заключний етап безпосереднього прийняття рішення. Після прийняття рішення здійснюється діяльність щодо реалізації прийнятого рішення. Іноді цей етап також включається в поняття «прийняття рішення».

Прийняття ефективного рішення керівником будь-якого рангу – одна з найбільш важливих умов успішного розвитку організації, її виживання у конкурентному середовищі, успішної адаптації до змін зовнішнього середовища. Слід зазначити, що будь-яке рішення не може мати суто позитивних результатів. У будь-якому результаті є негативні моменти. Тому будь-яке управлінське рішення – це компроміс. У кожному випадку керівник повинен зробити вибір між неминучими негативними моментами.

В процесі прийняття рішень вирішуються задачі: пошуку, розпізнавання, класифікації, впорядкування і вибору. Для вирішення цих завдань використовуються методи аналізу (розділення об'єкту на елементи), синтезу (поєднання елементів в єдине ціле), індукції (передбачає хід міркувань, спрямований на отримання висновку на основі логіки) і дедукції (міркування будуються на основі деяких аксіом, постулатів, гіпотез (посилок), що мають твердження, на основі яких виводяться слідства). Процес прийняття рішення включає в себе такі операції як: підготовчий етап до роботи; виявлення проблеми і формулювання цілей; пошук інформації та її обробку; виявлення можливостей ресурсного забезпечення; ранжирування цілей; формулювання завдань; оформлення необхідних документів; реалізація завдань.

Сутність управлінського рішення в адміністративній діяльності полягає в наступному:

по-перше, управлінське рішення можна розглядати як вид діяльності, яка пов'язана з підготовкою, прийняттям та реалізацією певних

варіантів дій;

по-друге, управлінське рішення є своєрідною формою впливу управляючого суб'єкта (працівник – як представник влади у зовнішньо-адміністративних відносинах; начальник (старший) по відношенню до підлеглого у внутрішньо-організаційних адміністративних відносинах) на об'єкт, яким управляють (конкретну особу, групу осіб чи на конкретні суспільні відносини);

по-третє, як послідовність певних етапів (підготовка, прийняття, реалізація (виконання) управлінського рішення, кожний з яких також складається із певних стадій).

Управлінські рішення, що приймаються під час здійснення адміністративної діяльності в умовах певної невизначеності та ризику, мають такі специфічні ознаки:

- по-перше, спеціальна спрямованість, тобто основна їх мета полягає у вирішенні додаткових (тимчасових) завдань адміністративної діяльності, як зовнішньо-організаційних, так і внутрішньо-організаційних, появу яких зумовлює ситуація невизначеності;

- по-друге, приймаються уповноваженим суб'єктом, тобто в умовах певної невизначеності;

- по-третє, забезпечується дотримання принципу законності;

- по-четверте, розробка, прийняття та реалізація управлінських рішень за таких умов зумовлена, насамперед, різкою зміною стану оперативної обстановки, або спрямовані на виконання рішень інших суб'єктів владних повноважень;

- по-п'яте, оперативність розробки та прийняття рішень;

- по-шосте, реалізація даних процедур передбачає наявність певних етапів (стадій). Однак, саме в умовах певної невизначеності може відбуватися зміна часової тривалості даних стадій.

ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНЕ ПАРТНЕРСТВО ЯК ШЛЯХ ДО ЕНЕРГОЗБЕРЕЖЕННЯ

Дегтяр Д.О.

Науковий керівник – Самойленко І.О., канд. екон. наук, доцент

Рівень економічного розвитку будь-якої країни в нинішній час визначається не кількістю видобутих або спожитих паливно-енергетичних ресурсів, а ефективністю їх використання – енергомісткістю ВВП, енерговитратами на одиницю виробленої продукції.

Енергоемність ВВП України у 3 рази перевищує середній рівень країн світу. Така ситуація є наслідком істотного технологічного відставання у більшості галузей економіки, в т.ч. і у житлово–